

HỘI THÙ BỒN MƯƠI CHÍN CUỘC ĐẤU KHẨU GIỮA ĐOẢN-CHI-BÌNH VÀ LỤC-QUÁN-ANH.

Lục-quán-Anh toan bày tỏ lại lịch mình, thì Đoản-chí-Bình đã kịp hỏi đến.

Lục-quán-Anh thưa :
— Tiểu-đệ họ Lục, tên Quán-Anh, quê ở Thái-hó.
Quán-Anh kia đó, không dám đề cập đến danh tánh của cha chàng, cũng như không cho Chi-Bình biết mình là tướng cướp khét tiếng trên mặt biển.

Đoản-chí-Bình lại trở Hầu-thông-Hải, và hỏi :
— Lão già này là ai, có thù gì với quý-huynh.

Lục-quán-Anh nói :
— Lão là chủ của bọn Hoàng-hà tứ-quí. Lão tìm tôi để báo thù cho Mã-thanh-Hùng, vì trước kia chính tay tôi đã giết Mã-thanh-Hùng. Thật ra, Hầu-thông-Hải chỉ tìm đánh quí dũ, không hề có ý tìm Lục-quán-Anh rửa hận, song Lục-quán-Anh đã vô tình khai cho Hầu-thông-Hải biết mình là kẻ thù.

Chợt Trình-dao-Ca nói :
— Lão này vô nghệ cũng khá tinh thông, song có tánh hỗn lão, chúng ta liệu có tha lão được chăng?

Lục-quán-Anh vội sáng nói :
— Vậy chớ phép tiểu-đệ đem lão ra sau mỏ ruot cho hết đời hỗn lão.

Hầu-thông-Hải thối kinh nói :
— Bày định mổ ruot tao làm gì? Tao già cả cũng đáng cha chúng bấy sao chúng bấy nữ xử tệ như vậy?

Trình-dao-Ca có tánh thương người, vội can :
— Xin đừng giết lão làm gì, mang tội!

Đoản-chí-Bình dù sao cũng là con người tu-luyện, ở trong khuôn khổ đạo-đức, nếu mồm cười nói với Quán-Anh :

— Chàng cần giết lão cũng được, phải không quý-huynh? Rồi chàng hướng vào Trình-dao-Ca hỏi :

— Trình sư-muội đến đây đã lâu chưa?
Trình-dao-Ca thò-thẻ đáp :

— Dạ, em cũng vừa mới đến.
Thấy mặt Dao-Ca lúc nào cũng đơ hống bẽn-lẽn, Đoản-chí-Bình liền nhìn Lục-Quán-Anh, bụng bảo dạ :

— Liếc qua cặp này, ta thừa hiểu là đôi mắt nhĩa, vậy thì ta tìm cách đi nơi khác cho xong, ở đây làm gì cho họ ngược ngược tội nghiệp.

Định ý như thế, Đoản-chí-Bình hướng vào Trình-dao-Ca nói :
— Tiểu đồ vâng mệnh sư-phụ đến tìm một người ở Ngưu-gia-Thôn để báo tin gấp, vậy xin phép sư-muội cho tiểu-đồ được cáo biệt, hẹn gặp nhau lần khác.

Trình-dao-Ca đang bẽn-lẽn, bỗng nghe Chi-Bình nói đến Ngưu-gia-Thôn tìm một người để báo tin gấp, làm cho nằng-lo-lằng, vội can lại, hỏi :

— Khoan! Khoan! Sư-huynh đến Ngưu-gia-Thôn tìm ai?
Đoản-chí-Bình không đáp vội, đưa mắt nhìn Trình-dao-Ca suy nghĩ :

— Đáng lẽ phải giấu nhem, vì đây là chuyện quan trọng. Nhưng Trình sư-muội là người đồng niên lại đi với Lục-huynh chắc cũng là người trong nhà, thì ta có nói thật tướng cũng không sao.

Đoản-chí-Bình chậm rãi nói :
— Dạ, tôi đến Ngưu-gia-Thôn tìm người họ Quách. Người ấy đôi với tôi vốn là bạn thiết.

Câu nói của Đoản-chí-Bình vừa thốt ra đã làm cho cả bốn người kinh ngạc. Hai người ở ngoài là Trình-dao-Ca, Lục-quán-Anh, hai người ở trong mặt thất là Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh.

Lục-quán-Anh sững sờ, hỏi lại :
— Dám hỏi quý-huynh, người đó có phải là Quách-Tĩnh chăng? Đền lỵ Đoản-chí-Bình kinh ngạc. Chàng trở mặt hỏi lại :

— Đúng vậy! Lục huynh cũng có quen với Quách-Tĩnh, người bạn thân của tiểu-đệ?

Quán-Anh chậm rãi nói :
— Chính tiểu-đệ cũng đến đây để tìm Quách-Tĩnh sư-thúc.

Đoản-chí-Bình và Trình-dao-Ca đồng thanh hỏi :
— Sao Lục-huynh lại gọi Quách-Tĩnh đại-hiệp bằng sư-thúc?

Lục-quán-Anh tỏ vẻ kính trọng đáp :

— Cha của tiêu-đệ với Quách đại-hiệp đóng hàng, vì vậy tiêu-đệ phải gọi Quách đại-hiệp bằng chú.

Chúng ta còn nhớ, cha Lục-quán-Anh là Lục-thừa-Phong, vốn là vị sư-ca của Hoàng-Dung. Mà Hoàng-Dung với Quách-Tĩnh đã cệp với nhau trên bước giang-hồ, nên Quán-Anh đoán biết cệp hiệp-sĩ này tất thành đôi vợ chồng. Chẳng gọi như thế là vừa. Hơn nữa cha con Lục-quán-Anh đã có dịp hầu tiếp Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh nơi Qui-vân-trang, Quán-Anh rất khâm phục Quách-Tĩnh, muốn gọi Quách-Tĩnh như thế cho thân mật hơn. Ngay như Lục-thừa-Phong thấy con mình gọi Quách-Tĩnh bằng sư-thúc cũng không có ý ngăn cản.

Trình-đạo-Ca trầm lặng suy tư một lúc, chẳng nói nên lời.

Chợt Doãn-chí-Bình hỏi :

— Lục-huynh tìm gặp Quách đại-hiệp chưa ?

Quán-Anh đáp :

— Tiêu-đệ cũng vừa mới đặt chân đến đây, chẳng may gặp lão cụt tai này kêu ma gọi quỷ, rồi vô cớ nhè tiêu-đệ đánh cho một trận, nếu không được quí-huynh đến tiếp cứu thì bỏ mạng rồi.

Doãn-chí-Bình hớn hờ nói :

— Nếu vậy càng hay ! Chúng ta cùng nhau vào làng hỏi thăm một thế cho vui ! Còn Trình sư-muội ?

Trình-đạo-Ca nghe hỏi, giết mình đánh chết một cái, ngớ ngẩn đáp :

— Tôi cũng đang cần tìm Quách... Quách...

Doãn-chí-Bình hỏi vặn :

— Cần tìm làm gì ?

Trình-đạo-Ca về mặt thẹn thùng :

— Quách hiệp-sĩ trước kia một lần cứu nguy cho tôi ở Lưu-tử-đường. Vì vậy tôi tìm đến để tỏ đôi lời cảm tạ.

Chí Bình reo lên :

— Hay lắm ! Vậy thì chúng ta cùng đi một thế.

Thế là cả ba rủ nhau ra khỏi dã điền, tìm lối vào làng.

Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung ở trong mặt thối làng tai nghe rõ biệt tất cả câu chuyện bên ngoài. Họ nhìn nhau mỉm cười hỏi dò ý kiến.

Quách-Tĩnh nói :

— Chắc chắn bọn họ sẽ còn trở lại đây. Em nên mở cửa mặt thất gọi họ vào xem họ tìm mình để làm gì.

Hoàng-Dung xoa tay nói :

— Không nên ! Họ đã đi tìm anh tất có câu chuyện khẩn yếu. Trong lúc anh đang luyện công chữa bệnh mà bị phân-tâm đứt đoạn thì nguy vô cùng.

Quách-Tĩnh cúi mặt đáp :

— Cũng được ! Nhưng chẳng biết việc quan hệ thế nào ?

Hoàng-Dung sợ Quách-Tĩnh thay đổi ý kiến, nên tỏ lời cương quyết bảo Quách-Tĩnh :

— Dầu có chuyện xảy ra em cũng quyết không bao giờ để cho anh dang dở việc chữa bệnh. Nhất định em không cho mở cửa đâu.

Quách-Tĩnh hơi nóng lòng, nhưng thấy Hoàng-Dung cương quyết chẳng bằng đành phó mặc cho sự việc, bập tay vào nhau tiếp tục luyện công.

Quả nhiên Quách-Tĩnh đoán không sai, chỉ ở nửa giờ sau Doãn-chí-Bình trở lại dã điền, có cả Lục-quán-Anh và Trình-đạo-Ca nữa.

Lục-quán-Anh nói giọng buồn buồn :

— Chúng ta đã đến tận quê hương mà hỏi thăm không ra tin tức của ông ấy thì thật không còn biết tìm đâu bây giờ.

Doãn-chí-Bình nét mặt trầm ngâm, hỏi lại :

— Lục-huynh đi tìm Quách hiệp-sĩ có việc gì quan trọng chăng ?

Lục-quán-Anh vẫn muốn giữ bí mật, song thấy Trình-đạo-Ca có vẻ bồn chồn về Quách-Tĩnh nên động lòng, nói :

— Chuyện này hơi dài, không thể nói trong một lúc mà hết được. Vậy xin cho tiêu-đệ quét dọn nền điếm cho sạch sẽ một chút kẻo, khó người quá. Xong, tiêu-đệ sẽ kể hầu hai vị nghe.

Trong điếm không có một cây chổi, Doãn-chí-Bình và Lục-quán-Anh phải ra sau hè bẻ mấy cành tre bó lại, lau chùi khá lâu mới sạch hết mùi xú-uế.

Đoạn ba người ngồi trên một chiếc ghế dài, Lục-quán-Anh toan mở lời thì Trình-đạo-Ca cản lại, nói :

— Hỡi khoan !

Nàng vội chạy đến cạnh Hân-thông-Hải, lấy giẻ nhét hai lỗ tai của ông này, rồi ngảnh mặt nói với hai người :

— Nghĩa là không cho tên này nghe lóm.

Lục-quán-Anh khen :

— Cô-nương thật cẩn thận, chúng tôi không bị kịp.

Câu nói Quán-Anh có vẻ tăng bõ, Trình-đạo-Ca, làm cho Hoàng-Dung ngồi trong mặt-thất không nhìn cười được. Nàng làm bầm :

— Ừ ! Cần thận thật ! Nhưng còn hai đứa ta nghe lóm, sao không vào đây nhét lỗ tai ?

Chợt nghe Trình-đạo-Ca cười khúc khích, tiếng cười dịu dàng êm ái làm sao ?

Lục-quán-Anh hỏi :

— Việc gì thế cô-nương ?

Trình-đạo-Ca mỉm cười, nói :

— Lão này vừa rồi bị ai cắt cụt mắt hai vành tai, mà trên trán lại có ba cái bướu trông buồn cười quá!

Doãn-chí-Bình cười ha hả, nói:

— Cái dư ra thì không cắt, mà cái không dư lại xẻo mắt, thật ác hại! Nếu kẻ nào đó xẻo dùm ba cái bướu cho ông ta có phải đẹp đẽ hơn không?

Trình-dao-Ca bước về ngồi chỗ cũ, hướng vào Lục-quán-Anh, giục:

— Xin mời ông lên tiếng.

Lục-quán-Anh tỏ ra dè dặt, nói:

— Câu chuyện này không biết từ đâu phát xuất, buộc lòng tiểu-đệ phải đi tìm Quách-sư-thúc! Thật ra vì lương tâm mà tiểu-đệ không thể bỏ qua.

Doãn-chí-Bình ngắt lời, hỏi:

— Tại sao có việc lạ lùng vậy?

Lục-quán-Anh trình trọng kể tiếp:

— Thật ra, việc này chẳng những chỉ có quan hệ đến Quách-sư-thúc mà còn quan-hệ cả đến sáu vị sư-phụ của ông ta nữa.

Doãn-chí-Bình vỗ bàn, nói:

— A! Lục-huynh muốn nói đến Giang-nam Lục-quái chứ gì?

Quán-Anh đáp:

— Dạ, đúng vậy.

Doãn-chí-Bình nói:

— Thế thì câu chuyện của Lục-huynh đi tìm Quách hiệp-sĩ e chẳng khác gì câu chuyện của tiểu-đệ. Tiểu-đệ mang máng như hai ta cũng làm một mục-đích.

Trình-dao-Ca nghe nói hay hay, nảy ra một trò chơi, gọi cả hai người nói:

— Nếu vậy tôi có ý tiên này.

Lục-quán-Anh hỏi:

— Cô-nương dạy sao?

Trình-dao-Ca lượm đưa cho mỗi người một viên gạch, nói:

— Bây giờ hai người cùng quay lưng đi, viết xuống đất mấy chữ, xem mục-đích đi tìm Quách hiệp-sĩ có giống nhau không. Nếu giống, chúng ta cùng bàn chuyện, còn không thì phần sí này lo.

Doãn-chí-Bình nói:

— Như vậy thì hay lắm. Lục-huynh có bằng lòng làm như thế không?

Đây là đề nghị của người đẹp, lẽ nào Quán-Anh từ chối, chàng tán thành, cầm viên gạch quay mặt vào vách.

Doãn-chí-Bình cũng cầm viên gạch quay đi phía khác, và đề nghị:

— Không cần phải viết dài dòng, chỉ viết tên người quan hệ nhất trong câu chuyện mới thôi.

Lục-quán-Anh bằng lòng, và gọi Trình-dao-Ca bảo:

— Cô-nương xem thử chúng tôi viết có giống nhau không.

Trình-dao-Ca hôn hờ, nói:

— Được được! Tôi làm xuống ngôn viên. Hai anh cứ viết đi.

Hai người bắt đầu mài gạch xuống nền nhà sồn sột.

Trình-Dao-Ca ngồi sau lưng hai người nhìn xuống mặt đất. Đồng năng hờ hời nói:

— Doãn sư-huynh đoán sai rồi! Hai người viết không giống nhau.

Doãn-chí-Bình quay đầu lại, hỏi:

— Thật thế sao?

Trình-dao-Ca nói:

— Sư-ca thì viết chữ "Hoàng-đức-Sư" còn Lục-huynh thì vẽ "cảnh hoa đào" như thế sao gọi là giống nhau được!

Hoàng-Dung nghe nói giật mình:

— Thế thì hai người tìm Quách sư cũng một mục-đích. Vì việc này có dính lứu đến thân-phụ của mình rồi!

Lục-quán-Anh nhìn Doãn-chí-Bình trình trọng nói:

— Doãn sư-huynh viết ba chữ đó còn tiểu-đệ vẽ cảnh hoa đào thì cũng là một người rồi. Vì ba chữ đó là tên húy sư-tổ của đệ, nên đệ cũ.

Doãn-chí-Bình trở mặt, hỏi Quán-Anh:

— Ông Hoàng là sư-tổ của Lục-huynh ư? Nếu chỉ Lục-huynh vẽ cảnh hoa đào để ám chỉ vị đạo-chúa Đào-hoa.

Trình-dao-Ca ngo ngoáy, hỏi:

— Hoàng-đức-Sư là vị chúa đảo Đào-hoa sao?

Doãn-chí-Bình nghiêng mặt hỏi Quán-Anh:

— Lục-huynh là đồ đệ của phái Đào-hoa, thế thì việc Lục-huynh đi tìm Giang-nam Lục-quái tất nhiên là điếm bất hạnh cho sáu vị đó.

Quán-Anh lắc đầu nói:

— Không phải như huynh vừa tưởng đâu.

Doãn-chí-Bình thấy Quán-Anh trả lời úp mở, bắt mồm nói lớn:

— Đùng rồi! Hai đứa ta cũng làm một việc, nhưng mục-đích thì đâu có nói chuyện nhiều cũng chẳng ích gì. Đệ xin cáo biệt!

Dứt lời, Doãn-chí-Bình bỏ chạy ra cửa.

Quán-Anh hoảng hốt gọi:

— Doãn-huynh, xin hãy dừng lại cho tiểu-đệ bàn luận đôi lời. Tiểu-đệ cầu nhờ Doãn-huynh giúp đỡ cho một tay.

Doãn-chí-Bình lập nhả có người cầu cạnh mình, nên nghe nói vụt đứng lại, hỏi:

— Nào, việc gì huynh cứ nói ra nghe thử.

Lục-quán-Anh nói :

— Sư-huynh là người trong môn phái Toàn-chân, truyến tín báo tiếp để cho nạn nhân biết trước để phòng. Đó là một hành-dộng nghĩa-hiệp đáng khen. Tuy nhiên, nếu ngược lại, các vị sư-phụ của huynh vô cớ làm hại một kẻ vô tội, huynh có đủ can đảm đi báo cho kẻ vô tội ấy lánh-nạn mà không sợ phản thầy chăng ?

Doãn-chí-Bình như hiểu tâm trạng của Quán-Anh, vô dùi kien :

— Dám làm ! để thừa biết rằng tuy huynh thuộc phái Đạo-hoa song có công chuyện khó xử trong lòng, nên mới làm ở như vậy. Xin huynh cứ tỏ bày cho đệ nghe thử.

Quán-Anh buồn buồn đáp :

— Việc này nếu đệ khoanh tay làm lơ, tất nhiên phạm tội bất nghĩa, bằng nếu ra tay thì lại phạm tội với sư-tổ. Do đó, đệ muốn nhờ tay sư-huynh giúp đỡ, nhưng vì quá ngược ngạo khó thốt ra lời.

Doãn-chí-Bình biết Quán-Anh đang mắc một tâm-tư khó giải, nhưng nếu Quán-Anh không nói ra làm sao thông cảm được mà giúp đỡ.

Trịnh-dao-Ca hiểu những khó khăn trong lòng Quán-Anh chẳng khác nào một cớ giăng thì sắp lấy chông. Ai hỏi thì gạt đầu, hoặc lắc đầu chứ không đủ can đảm mở miệng báo mình có ụng hay không.

Bởi thế, nâng bước đến, trịnh trọng nói với hai người :

— Hiện nay Lục-ca có chuyện mà không dám nói ra, vì nói ra sợ bị phản sư-môn, xấu hổ miệng lưỡi. Vậy thì Doãn-huynh cứ đoán vào tâm trạng Lục-ca mà đặt từng câu hỏi cời mờ, nếu đúng Lục-ca gạt đầu, bằng sai, Lục-ca lắc đầu. Thế mới tiện.

Doãn-chí-Bình reo lên :

— A ! Hay lắm ! Ai ngờ sư-muội lại có kế hoạch kỳ-diệu như vậy. Thế thì Lục-huynh có bằng lòng tới đặt câu hỏi để Lục-huynh 'lắc đầu' hay 'gạt đầu' không ?

Quán-Anh gạt đầu. Doãn-chí-Bình nói :

— Này nhé ! Sư-phụ tôi là Trương-xuân-Tử Khưu-xứ-Cơ vô tình nhận được tin Hoàng-dược-Sư thông lện Giang-nam Lục-quái, ý muốn giết cả sáu vị sư-phụ của Quách đại-hiệp. Do đó, sư-phụ tôi tìm đến Gia-Hưng, quê của Giang-nam Lục-quái báo tin, nhưng rút vì sáu vị này đi chơi đầu vàng. Cách vài ngày sau, chính Hoàng-dược-Sư cũng đã đến nơi, nhưng Lục-quái chưa về. Ông ta bèn giở đập phá một hồi rồi trở lộn về hướng Bắc, chẳng rõ ông đi đâu, hay đi tìm Lục-quái để giết. Có phải câu chuyện như thế không Lục-huynh ?

Lục-quán-Anh mỉm cười gạt đầu.

Doãn-chí-Bình trầm ngâm một chút rồi lại nói :

— Xem thế đã biết vị sư-tổ của huynh còn cay cú với Lục-quái làm, cho nên bày vị sư-hà, sư-thúc trong phái Toàn-chân hợp nhau tại đất Giang-nam, chia nhau đi tìm Lục-quái để tìm cho sáu vị biết trước để phòng.

Bây vị đại-môn-dó Toàn-chân, một là quý môn sáu vị Giang-nam nghĩa hiệp, hai là thương yêu Quách-Tĩnh, ba là thầy việc này do Hoàng-đạo-chúa hiểu lầm, do đó mới ra tay can-thiếp. Lục-huynh nghe sự việc như thế có đúng chăng ?

Lục-quán-Anh lại gạt đầu.

Hoàng-Dung ngó trông mặt-thật, nghe đầu đầy bất gile thờ dãi, nghĩ thầm :

— Tại sao Quách-ca đã tuân lời đúng hẹn phó ước tại đảo Đạo-hoa, mà thân phụ ta còn tìm Giang-nam Lục-quái để rửa hận ? Việc này thật khó hiểu.

Thật vậy, Hoàng-Dung làm sao hiểu được lời nói điêu ngoa của Linh-Trí-Thương-Nhân, đã gạt Hoàng-dược-Sư đến điển đại vì lòng thương con. Lời nói vô tình ấy đã gieo rắc một tai nạn ghê gớm lên đầu Quách-Tĩnh và bọn Giang-nam Lục-quái. Hoàng-dược-Sư tưởng mình một con, đi tìm tất cả mọi người có liên hệ đến con mình mà thanh toán, thật quả là chuyện không khiếm !

Doãn-chí-Bình lại lên tiếng :

— Tìm mãi không thấy Lục-quái, nên Khưu sư-phụ của đệ nghĩ đến Quách đại-hiệp, quê ở Ngưu-gia-thôn, thuộc Lâm-an nên sai đệ về đây tìm. Nếu gặp được Quách đại-hiệp tức là rõ được hành tung của Giang-nam Lục-quái. Vậy Lục-huynh đến đây có phải cùng chung một mục-dịch như đệ chăng ?

Quán-Anh gạt đầu. Doãn-chí-Bình nói tiếp :

— Ngờ đâu Quách đại-hiệp chưa về làng cũ, thành thử sư-phụ tôi mặc dầu kính phục, yêu mến Giang-nam Lục-quái là những kẻ anh-hùng nghĩa khí, cũng chẳng biết phải làm sao hơn. Chỉ có một điều là cầu mong cho Hoàng-dược-Sư không tìm gặp được Giang-nam Lục-quái.

Lục-quán-Anh gạt đầu lia lia.

Doãn-chí-Bình lặng đi một lúc rồi hỏi :

— Xin Lục-huynh cho biết việc Lục-huynh định nhờ tôi có liên quan đến việc này chăng ?

Lục-quán-Anh gạt đầu.

Doãn-chí-Bình lại hỏi tiếp :

— Đã vậy xin Lục-huynh dạy cho tiểu-đệ biết cũng chẳng hề gì ! Chỉ sợ đệ không đủ sức giúp đỡ huynh mà thôi.

Lục-quán-Anh nhìn chằm chằm vào Doãn-chí-Bình không gạt đầu mà cũng chẳng lắc đầu.

Trình-dao-Ca mỉm cười, như Đoãn-chí-Bình, nói :

— Lục sư-huynh không nói lên được ! Đoãn-huynh quên rồi sao ? Nếu muốn gì thì Đoãn-huynh cứ lựa ý hỏi.

Đoãn-chí-Bình nhớ lại lời giao ước, mỉm cười hỏi tiếp :

— Có phải Lục-huynh muốn nhờ đệ ở lại trong thôn này chờ cho gặp mặt Quách đại-hiệp không ?

Lục-quán-Anh lắc đầu. Chí-Bình nói :

— Hay là Lục-huynh nhờ đệ cùng đi khắp nơi để tìm Quách đại-hiệp ?

Quán-Anh cũng lắc đầu. Chí-Bình tìm hỏi năm sáu câu nữa mà Quán-Anh cũng lắc đầu luôn.

Dao-Ca xen vào hỏi luôn ba câu cũng bị Quán-Anh lắc đầu liên tiếp.

Dao-Ca và Chí-Bình nóng sốt ruột, không hiểu ý-kiến Quán-Anh muốn gì. Hoàng-Dung ngồi trong mặt-thất cũng hậm hực không kém. Nàng làm bậm :

— Cái anh chàng này có điều gì kín đáo không dám nói ra, mà hỏi cách nào cũng không trúng, lạ lùng nhỉ !

Cả ba lặng đi một lúc khá lâu, bỗng Đoãn-chí-Bình đứng dậy nói với Dao-Ca :

— Sư-muội ở lại tìm lời hỏi Lục-huynh. Tôi có việc cần phải ra ngoài một tí.

Dứt lời, Chí-Bình đã bán mình ra ngoài mặt đất.

Thế là trong đêm chỉ còn Hầu-thống-Hải bị nhét kín tai, và cặp trai gái được tình ấy.

Trình-dao-Ca cảm thấy ngượng ngùng cúi mặt xuống đất, tay mân-mê vào mấy sợi chỉ ở chuỗi kiếm, mà con tim đập thình thịch.

Thời gian như ngưng trệ ! Bỗng nàng đưa tay nhìn trộm Quán-Anh thì bất gặp Quán-Anh cũng đang đưa mắt nhìn trộm nàng.

Bốn mắt chạm nhau như luồng chưởng-lực phát xuất của hai đối thủ. Cả hai cúi mặt xuống, như đã ngắm hiệu bản-liên của nhau.

Chợt Quán-Anh từ từ đứng dậy, bước vào nhà bếp, hướng mặt vào một tờ giấy có ghi chữ "Táo-thần", và khấn lớn :

— Thưa Táo-thần ! Tiểu-tử có một tâm-sự vô cùng quan-trọng mà không dám thốt ra mồm, chỉ có ngài được rõ. Vậy xin ngài linh thiêng nhập vào miệng kẻ kia, nói ra cho trúng, tiểu tử muốn vẫn cầm .

Trình-dao-Ca ngồi ở phòng ngoài mỉm cười, thầm khen :

— Anh chàng kẻ cũng ranh mãnh như !

Rồi nàng ngồi nguyền trên ghế chờ đợi, nghe ngóng.

Bên trong Quán-Anh lại tiếp tục khấn vái :

— Tiểu-tử họ Lục, tên Quán-Anh, là con của ông Lục-thừa-Phong ở Quí-vân-trang bên đấp Thái-Hồ. Trước đây cha của tiểu-tử đã bắt-lấy ông Hoàng được-Sư làm sư-phụ. Cách nay mấy hôm, ông Hoàng chúa-đạo bắt thần ghé đến tế-trang, và truyền mệnh lệnh là ngài muốn giết trọn ở họ hàng nhóm Giang-nam Lục-quái. Ngài lại sai cha tôi và sư-bá tức bà thầy sát Mai-siêu-Phong lập tức đi tìm chỗ ngụ của Lục-quái Giang-nam.

Mai-siêu-Phong sư-bá vốn có cực thù với Lục-quái Giang-nam nên khi được lệnh, bà mừng rỡ bội phần. Riêng cha của tiểu-tử vốn thừa hiểu sáu vị Giang-nam là tay-trung kiêu-hào-hiệp, tiếng tăm vang-dầy giang-hồ, nên lòng bối-rối vô cùng, ý muốn ngầm sai tiểu-tử lên báo với Lục-quái Giang-nam tìm phương lánh nạn. Tuy nhiên, cha tiểu-tử lại không dám để lộ ra mặt, sợ phạm tội với sư-môn.

Đêm ấy, cha tôi lưu vị tổ-sư lại nhà, rồi đem bức ảnh của ái-nữ tổ-sư là cô Hoàng-Dung ra khuyến giải, để mong tổ-sư bỏ hỏi tâm-tha tội cho Giang-nam Lục-quái chẳng :

Tiểu-tử đứng hầu bên cạnh thấy thế đau lòng, vội chạy đi báo tin ngầm cho Lục-quái Giang-nam.

Nghe đến đây, Hoàng-Dung và Dao-Ca ai cũng phục bản-tâm nhân đức của Quán-Anh. Họ đều nghĩ thầm :

— Ai Thế ra cha con Lục-thừa-Phong đã khéo thuật-bật tai đánh trống-gián tiếp báo-tin cho người mà không phạm vào tội bội-sư. Thật khéo-lắm.

Lại nghe Quán-Anh xuyết-xoa, khấn tiếp :

— Tiểu-tử tìm mãi không gặp được các vị Giang-nam Lục-quái, nên phải đổi hướng, đi tìm Quách sư-thúc là học trò của sáu vị, may ra có thể gặp được. Nhưng, thưa Thần-táo, khổ nỗi Quách sư-thúc bây giờ lại là con rể của Tổ-sư... Không ngờ đến đây cũng không gặp Quách sư-thúc.

Nghe đến đây, Trình-dao-Ca buống tiếng thở dài.

Bởi vì, từ trước đến giờ, lòng nàng lằng lằng một tình yêu ! Tình yêu thắm thộm Quách-Tinh.

Nàng không bao giờ nghĩ đến Quách-Tinh yêu người khác, bỏ nàng. Vì vậy, nàng vẫn âm thầm đeo đuổi mỗi tình ấy. Ngờ đâu, hôm nay Quán-Anh lại nói rõ cho nàng nghe là Quách-Tinh có vợ.

Câu nói ấy làm cho Trình-dao-Ca buồn rùn tinh-thần. Bây giờ Trình-dao-Ca mới tỉnh ngộ, nghĩ đến cô bé Hoàng-Dung.

Nhưng cũng may là mỗi thất vọng ấy không làm cho Trình-dao-Ca đau đớn lắm. Vì trong lúc nàng thất vọng nàng lại được một hy-vọng :

Hy vọng ấy chính là cảm tình của Quán-Anh đối với nàng trong cuộc gặp gỡ hiện tại.

Thật vậy, Quán-Anh trẻ đẹp, một chàng trai trung hậu, đầy đức cảm, đạo đức không thua Quách-Tĩnh, mặc dầu vẻ công có sút hơn. Nhưng điều đó chưa phải là điều quyết định của tình yêu.

Quán-Anh chính là một liều thuốc cứu vãn được tâm hồn của Đào Ca sắp đổ vỡ.

Tâm tình của cô gái hoải xuân thật không có thể hiểu nổi, may ra chỉ có vua bếp mới hiểu được mà thôi.

Quán-Anh quả thật vô tình không thấy rõ tâm tư biến chuyển của cô gái đó, nên vẫn làm đám cưới vội:

— Tiểu-tử muốn tìm Quách-sư-thúc để lấy tình con rể mà van nài tở-sư. Mặc dù tở-sư tôi nghiêm khắc, nhưng ngài rất thương con gái, lẽ đâu lại không quý con rể của ngài.

Hoàng-Dung nghe đến đây ngán người suy nghĩ:

— Có lẽ thân-phụ ta tưởng rằng ta đã trời dạt chèo đời nơi biển cả nên thông hạn lấy đến sáu vị ân-sư của anh...

Lại nghe Quán-Anh khẩn tiếp:

— Doãn-sư-huynh hân là người có nhiệt tâm giúp tiểu-tử, ngay cả Trình đại-tiểu-thư cũng là người thông minh nhân đức...

Trình-dao-Ca đang say sưa nghĩ đến Quán-Anh, bỗng nghe Quán-Anh gián tiếp khen mình, lòng bối hạp, đôi mắt chơm chớp, hai má ửng hồng.

Nàng lặng nghe Quán-Anh vãi tiếp:

— Tuy hai người ấy có đầy thiện-chí nhưng cũng không sao hiểu nổi lòng tôi. Bởi vì, tôi tin rằng Giang-nam Lục-quái là nhóm người nghĩa-hiệp anh dũng, tuy tài không bì kịp tở-sư tôi, song họ chẳng bao giờ để mặt thanh danh. Nếu câu chuyện này lọt vào tai sáu vị ấy chẳng những không chịu di lãnh nạn mà còn ra mặt trực tiếp với tở-sư tôi nữa. Điều đó mới là đáng ngại...

Hoàng-Dung gật đầu liên liến mấy cái, khen thầm Quán-Anh là người trẻ tuổi mà có nhận xét tinh đời, đáng mặt làm thủ-lãnh bọn quần-hùng trên Thái-Hồ vậy.

Quán-Anh lại khấn:

— Hiện nay chỉ có một phương pháp này may ra cứu vãn nổi. Trong phái Toàn-chân có bảy vị Chân-nhận vai-danh cực thịnh, võ thuật lại cao, nhất là đạo-đức trộm thiên hạ. Nếu Doãn-sư-huynh và Trình-tiểu-thư khẩn khoản với bảy vị tôn-sư nhờ bảy vị tôn-sư ra sức giải bày chặc tở-sư tôi cũng sẽ thế-diệu mà đặng-hóa thù-hận. Chỉ có

những nhân-vật thành danh đứng trung gian thì mới mong giải xếp được.

Thưa Táo-quân, tâm sự của tôi là vậy, nhưng không dám mở miệng nói với ai, vậy nhờ Táo-quân linh thiêng chứng giám xui cho người xung quanh hiểu rõ ý tôi khỏi phải nói ra, mang tiếng phản bội sư môn.

Trình-dao-Ca nghe rõ câu chuyện, toan chạy ra cửa, tìm Doãn-chí-Bình để kể lại cho Doãn-chí-Bình nghe. Nhưng nàng vừa cất bước, thì Quán-Anh lại khẩn nài:

— Thưa Táo-quân! Nếu được bảy vị chấp-nhận trong Toàn-chân phải ra mặt giải bày thì thật là điều vãn-tử. Song tôi lại sợ trong lúc trực-tiếp với tở-sư tôi, nếu bảy vị chấp-nhận có một lời nào vô ý chạm đến tự ái của tở-sư tôi thật là một đại-họa không thể nào lường-trước được. Than ôi! Nếu rồi như vậy thì đợt sống này chưa lạng, đợt sống khác đã nổi lên, quả là một tai vạ khủng khiếp.

Trình-dao-Ca nghe hết đầu đuôi, khâm phục Quán-Anh là người sáng suốt, biết lường được câu chuyện có thể xảy ra. Nàng mỉm cười, lòng lằng lằng sung sướng, nhảy nhót đi tìm Doãn-chí-Bình.

Nàng lẩn vào thốn xóm, không thấy bóng Chí-Bình đâu cả. Nàng vừa trở lại đã điếm thì thấy Doãn-chí-Bình đang ăn núp trong một xó tối.

Nàng đem câu chuyện của Quán-Anh vừa khẩn kể lại cho Doãn-chí-Bình nghe. Doãn-chí-Bình nói:

— Tiểu-đồ đã nghe rõ đầu đuôi rồi.

Trình-dao-Ca nói:

— Sư-huynh quả thật là tay bần lãnh.

Doãn-chí-Bình cười hể hể, đáp:

— Tâm sự của hân sâu sắc như vậy hèn chi chúng ta đoán mặt không đúng là phải! Vậy thì sư-muội cấp tốc về bẩm với Tôn-sư-thúc, còn tôi, tôi xin cam đoan sẽ thưa với sư-phụ tôi được ngay. Nếu cả bảy vị tôn-sư đứng ra hòa giải thì không có gì là khó.

Trình-dao-Ca về mặt đêm chiều, nói:

— Chỉ sợ chuyện tốt hóa ra chuyện xấu vì hiểu lầm nhau mà chạm tự ái.

Rồi nàng đem mọi lo lắng tối hậu của Quán-Anh vãi van với Táo-quân kể lại cho Chí-Bình nghe.

Doãn-chí-Bình cười nhạt, tỏ vẻ khinh khi, nói:

— Ôi chào! Sợ gì việc đó! Hoàng-dược-Sư đâu có gan trời cũng chẳng dám động đến môn phái của bảy vị tôn-sư chúng ta. Trong đời này võ-công còn ai dám sánh với bảy vị tôn-sư ta nữa chứ!

Trình-dao-Ca toan khuyến bảo Chi-Bình, chớ nên tự-phụ, hiểu-càng song thầy về mặt Chi-Bình hieu hieu tự đức, dẫu sợ làm phật lòng bạn, nên lại thôi.

Hai người nổi gót nhau bước vào diêm. Lục-quân-Anh liền vòng tay lễ-mê, nói:

— Tiểu-đệ xin phép cáo biệt nhị-vị. Sau này nếu có dịp nào nhị-vị đi qua Thái-Hồ, xin mời ghé vào tề trang du ngoạn vài ngày.

Đạo-Ca cảm thấy buồn buồn với lời chào cách biệt. Nàng toan lựa lời vờ hẹo lúc phân-ly, thì Doãn-chí-Bình đã bước vào bàn Táo-quân, nói lớn:

— Thưa Táo-quân! Toàn-chân giáo-phái nhà tôi hay giúp người giải-quyết những bất bình trong thiên-hạ. Dẫu việc gì trọng-đại, đã có lời thề cầu tât Toàn-chân giáo-phái không từ chối.

Lục-quân-Anh chào xong, đã toan quay gót, bỗng nghe Chi-Bình dùng bần thờ Táo-quân gián tiếp đáp lời mình, nên chàng hờn hờ trở vào bàn thờ Táo-quân tạ rằng:

— Dạ thưa vua bệ! Nếu ngài âm-độ cho câu chuyện được thành công, tiểu-tử xin thành thực cảm ơn đại-đức của bậc quân-tê đó ạ!

Doãn-chí-Bình chưa chịu thôi, khẩn nữa:

— Thưa ngài Táo-quân! Ngài cứ yên tâm, vì lẽ này vị Toàn-chân oai-danh vang dội trên đời, một khi đã nhúng tay vào việc gì thì biển cũng phải lộng, gió cũng phải ngừng đó ngài ạ!

Quân-Anh nghĩ thầm:

— Nếu bảy vị Toàn-chân mà cậy tài, đem áp-lực võ-công thuyết-phục thì sự-tố ta đâu chịu.

Chàng vội khẩn:

— Thưa Táo-quân! Chắc ngài thừa hiểu Tô-sư tôi là người ngang dọc nhất đời, võ-công trùm thiên hạ, cả gầm trời xem như chẳng có ai. Bởi vậy, người nào mềm dẻo, dùng nhân-nghĩa giải bày thì Tô-sư tôi còn nghe, bằng ai cậy tài, ý thế, hoặc lên giọng dạy đời, thì Tô-sư tôi nổi giận lôi-đình, nguy hiểm sẽ đến với họ tức khắc.

Doãn-chí-Bình cười mai mỉa, khẩn tiếp:

— Nay vua Táo! Toàn-chân thất-tử chúng ban giờ không sợ một ai trong vòm trời này. Nếu kẻ nào tự-ái mà phạm đến danh diện Thất-tử Toàn-chân thì kẻ ấy đâu là 'Hoàng-đức-Sư' hay 'Hắc-đức-sư' đều phải tan xác!

Lục-quân-Anh hậm hực vô cùng, nhưng cũng nên giận khẩn tiếp:

— Thưa vua Táo! Tôi chỉ sợ những kẻ sống ở dưới gầm trời này có mắt mà không nhìn thấy trời xanh. Nếu kẻ nào đã nhìn thấy

trời xanh thì chẳng một ai dám làm phật ý vị Tô-sư của tôi.

Doãn-chí-Bình và Lục-quân-Anh cứ nước bắn thờ Táo-quân mà đá-kích nhau, bình vực cho phải mình. Ban đầu còn nói nhảm nghĩa, sau đó là toàn là câu khích lệ.

Trình-dao-Ca thấy bên là hậu, bên là tình, toan lựa lời hòa nhã để khuyến-giải, nhưng cả hai đang độ thiêu-niên cường-lực, tính nóng miệng lẹ, hề người nọ vừa dứt thì kẻ kia đã ứng thanh, không để một kẻ hồ nào cho Trình-dao-Ca xen vào được.

Qua một hồi đá-kích, Doãn-chí-Bình đỏ mặt, khăn rây lớn:

— Thưa vua Táo! Giáo-phái Toàn-chân vốn là một nền võ-thuật chloh tông, nức tiếng trong thiên-hạ, kẻ kia dù có tài giỏi đến đâu cũng chỉ thuộc vào loại 'hàng môn tá-đạo' dăm đầu so sánh với Toàn-chân nổi.

Quân-Anh cũng không chịu kém, khẩn lớn:

— Thưa ngài vua bệ! Võ-Công của phái Toàn-chân quả thật nức tiếng trong thiên-hạ, ai ai cũng phục, song tiếc rằng trong phái Toàn-chân lại có một tên đệ-tử khốc-tắc, không thấy xa hiệu rộng, coi trời xanh bằng cái vung.

Doãn-chí-Bình dỏng lưng bùng cả mặt, không sao nhịn được, vung tay đánh một phát gió vào bệp-lửa làm cho một đầu ống Táo bị bẻ, lửa ra xó vách. Chàng nói lớn:

— Thằng ranh con! Mày dám chửi xéo tao à?

Quân-Anh cúi nhặt chiếc đầu ống Táo vỡ, ném vào bệp một tiếng 'cạch' rồi trừng trừng mắt, nói:

— Tôi đâu dám chửi ai, chỉ mừng một đứa cuồng-đồ không biết xét mình xét người đó thôi.

Doãn-chí-Bình lúc này đã biết mức võ-ngộ của Quân-Anh, tin tưởng tài nghệ mình trội hơn, nên quay ra cây hùng, buông tiếng cười nhạt nói:

— Hay lắm! Nếu vậy hai ta so tay một lúc chơi, để xem kẻ nào biết mình biết người?

Quân-Anh tự lượng sức mình từ trước, biết không địch nổi Chi-Bình, nhưng nếu từ chối sẽ bị Chi-Bình làm nhục sự-môn, chàng vội rút đơn đao, vòng tay thưa:

— Tiểu-đệ nguyện lãnh giáo-vài chiêu của Toàn-chân môn-hạ! Xin mời!

Thế là cả hai gã đầu xanh từ bạn biến sang thù, chỉ vì tự-ái háo thắng.

Trình-dao-Ca sợ quá, chẳng biết nâng khốc tự bao giờ mà nước mắt đã đua nhau lăn xuống gò má. Người ta nói những cô gái càng đẹp càng có nhiều nước mắt, chẳng biết có đúng không?

Doãn-chí-Bình múa phát trần vun vút, trong lúc đó, Quán-Anh cũng sử dụng con dao loang loang chông đờ.

Hai chàng thiêu-niên quấn nhau giữa dã điền.

Lục-quán-Anh không cầu thắng chỉ cốt sao giữ được thế thủ. Bởi vậy chàng vận dụng đao-pháp dịch chuyển của chương-môn Khô-Mộc đại-sư là ngón « La-Hàn » rất trầm-hùng.

Doãn-chí-Bình vừa mới ra tay đã vội tảo-công, cốt tranh phần thắng. Chẳng ngờ chàng chủ quán khinh địch, nên phát chặc đã bị Quán-Anh chém sá một dao vào vai đau buốt.

Lúc này Chí-Bình mới kịp tỉnh ngộ, giữ mình bình ổn, ngưng thần ứng chiến nhờ giữ theo phương pháp « ý định thần nhàn » mới lần lần chiếm lại được thượng phong.

Hoàng-Dung ngồi trong mặt thắt đóm theo lối kính, nhận thấy hai bên đánh nhau nằng nỏi giận máng thắm :

— Thằng họ Doãn khoc lác, dám nhục mạ thân-phụ ta, nếu ta không bận việc luyện công cho Quách-huỳnh, ta sẽ cho mày nếm mùi « Bàng môn tả đạo » của phái Đào-hoa nhà ta.

Nhưng đến khi nhận thấy Quán-Anh chém bỏ một dao vào vai Chí-Bình, nằng cũng người giận.

Đỉnh một lúc, Doãn-chí-Bình phát đuôi phát trần quăn vào cán dao của Quán-Anh rồi thừa thế quay đốc phát trần điếm vào huyết nơi tróc vai đôi thỏ.

Quán-Anh cảm thấy nơi vai mình bị tể buốt, cả cánh tay bên rún dao rơi xuống đất.

Doãn-chí-Bình thắng thế, chẳng chút thương tình, đánh vào đuôi phát trần qua mặt Quán-Anh, đồng thời hét lớn :

— Tiểu-tử ! Đây là cao-chiều của môn phái Toàn-chân, nhớ chưa ? Nguyên vậy phát trần của tiểu-đạo sĩ Doãn-chí-Bình đều phải là một môn tâm thường bằng lòng đuôi ngựa. Nó được pha trộn chín phần mười bằng sự kim khí vàng chổi ! Tiếng là gọi phát trần cho đúng với luật của kẻ tu hành, nhưng kỳ thực là một bùa khí giết người cực kỳ lợi hại. Bởi vậy, nếu Chí-Bình dùng lòng phát trần đánh phớt qua mặt Quán-Anh thì ít ra họ một-ngược của Quán-Anh cũng phải tróc da, sọc máu.

Lục-quán-Anh biết nguy, vội cúi đầu xuống để tránh, Chí-Bình vẫn không nhàn-nhượng, lưỡng tay xuống dưới quất ngược lên.

Chợt Chí-Bình nghe có tiếng gọi lạnh lạnh:

— Đây ! Doãn-sư-ca !

Tức thì, một luồng kiếm bay liền theo tiếng gọi đờ vọt chiếc phát trần sang một bên, cứu nguy cho Quán-Anh.

Quán-Anh thừa dịp, nhảy lùi ra sau ba bước chộp lại được con dao, và nhìn thấy kẻ vừa tung kiếm cứu nguy cho mình chính là Trình-dao-Ca.

Doãn-chí-Bình cười nhạt, nói lớn :

— Hay lắm ! Sư-muội bênh vực người ngoài phần lại sư môn. Vạy ta cho phép hai đứa hợp sức đánh một mình ta.

Trình-dao-Ca giận đỏ mặt, hỏi lại :

— Sư-huỳnh nói sao ?

Doãn-chí-Bình không đáp, múa cây phát trần veo veo, đánh liến ba chấu vào Trình-dao-Ca rất ác liệt.

Quán-Anh thấy vị ân nhân của mình bị khốn, liền vung đao xông vào cứu ứng.

Thế là cả ba người quấn vào nhau hỗn chiến.

Nhưng Trình-dao-Ca không muốn để mang tiếng về sau, nên thu kiếm lại, nhảy ra ngoài vòng chiến.

Doãn-chí-Bình vừa đánh vừa hò hét :

— Cứ ở lại đây đánh với ta, cho vui, việc gì phải bỏ cuộc ? Một mình nó đánh với ta sao nổi ? Thôi, ta cho phép sư-muội nghỉ một lúc cho đỡ mệt rồi sẽ đánh nữa nghe chưa ?

Hoàng-Dung thấy ba người vừa đánh nhau bằng tay, lại cũng vừa đánh nhau bằng miệng nữa, nên cười thắm :

— Thật là một bọn trẻ con

Chợt ngoài dã điền có nhiều tiếng nói oang oang hát vào. Hoàng-Dung nhận ra đó là cha con Hoàng-nhan-Liệt và bọn quần-ma trước kia.

Nguyên bọn này bị Hoàng-Dung giả qui song đầu hù nhát, chừng sợ hãi bỏ chạy, bỏ cả nồi cơm đang nấu dở trên bếp chưa ăn. Chúng kéo nhau chạy núp vào rừng tùng sau Ngưu-gia-thôn.

Nhưng chẳng bao lâu, chúng bàn tán với nhau quyết trở lại đờ xét. Nếu là qui thật thì họ sẽ tìm cách hợp sức nhau để trừ đi. Như thế mới khỏi bị người đời chê là bọn anh hùng thành danh trong thiên hạ mà còn bị qui rượt.

Bàn định như thế, cả bọn nghỉ ngơi một lúc lâu cho định thần rồi cùng nhau kéo về dã điền.

34-21

Đến nơi, họ thấy một tiểu đạo sĩ và một thiếu niên vạm vỡ đang đánh nhau. Sau khi quan sát một hồi, cả bọn đều nhận ra hai thiếu niên kia vô nghệ tâm thường không đáng kể, họ cũng nhau kéo vào hù hét để thị oai.

Đoan-chí-Bình và Lạc-quán-Anh đang lúc say máu, chợt thấy một bọn người lạ mặt xông vào, có vẻ hung hăng, cả hai đều đứng tay, nháy mắt ra hai bước.

Họ chưa kịp quát hỏi lý do thì Sa-thông-Thiên đã nhảy tới, vung hai tay nắm được cổ tay hai người chặt cứng:

Bành-liên-Hổ thấy Hậu-thông-Hải bị trói, bỏ nằm dưới đất, liền bước tới cởi trói và giải khai huyết đạo.

Gần suốt một buổi, Hậu-thông-Hải bị khốn quẫn, lòng căm tức bội phần nên khi vừa được mở trói, ông ta nhảy chồm tới trước mặt Trính-đạo Ca quát mắng:

— Yêu nữ! Mày dám hỗn láo, lấy giết chết vào lỗ tai ông, còn chằm biếm nữa ư?

Vừa nói, Hậu-thông-Hải vừa đưa tay tát vào mặt Dao-Ca.

Dao-Ca đã đề phòng trước nên gù lưng tránh thoát.

Bành-liên-Hổ cản Hậu-thông-Hải lại, nói:

— Hải khoan! Đề ta hỏi rõ nguyên do rồi sẽ đánh cũng chẳng muộn.

Nhưng hai tai Hậu-thông-Hải vẫn còn nhét giẻ, chưa kịp lấy ra nên không nghe gì cả, hân vung quyền đánh tạt vào ngực cô tiểu-thơ một nhát.

Bây giờ, Quán-Anh bị Sa-thông-Thiên nắm chặt cổ tay không dấy dựa được. Tuy nhiên, trước nguy hiểm ấy, Quán-Anh thấy đau lòng, thừa lúc Sa-thông-Thiên không đề phòng, chàng tung tay uốn mình, dùng tư thế giải thoát khỏi bàn tay Sa-thông-Thiên, rồi lao mình đến đỡ đòn cho Trính-đạo-Ca.

Bành-liên-Hổ đứng bên cạnh, nhanh như chớp, dùng chân khéo một cái, làm cho Quán-Anh té phục xuống đất. Đoan, ông ta cười ha hả, vói tay nắm lấy cổ áo của Quán-Anh giơ lên, ngoặc mồm quát lớn:

— Mày là đứa nào? Thấy mày giả quý nhất tao phải không? Hải chạy trốn đi đâu rồi?

Chợt nghe ngoài cửa điếm có tiếng động, rồi cánh cửa tự nhiên mở ra.

Cả bọn quay đầu nhìn lại, không thấy ai cả.

Bọn quần ma này đã hai lần bị quí dữ đánh và dọa, nên mất tinh thần. Thấy việc gì khác thường thì tìm đã hồi hộp không an.

Chúng trở mặt nhìn nhau để thăm dò ý kiến, thì bỗng nơi cánh cửa xuất hiện một thiếu nữ đầu tóc bù xù, mặt mày lam luốc.

Nàng ấy chính là Xọa Cô, chủ điếm. Tuy nhiên, cả bọn quần ma ai nấy sợ hãi, ngỡ là con quỷ trong Hoàng Cung đêm nào, lại hiện đến nữa.

Lương-tử-Ông rồn óc cả mình, nhón chân toan chạy, quát lớn: — Bớt hão! Quí! Quí cái!

Tiếng hét làm vang động cả điếm. Mọi người không ai báo ai, nhưng ai nấy đều khoanh tay thủ thế để tự vệ.

Xọa Cô thấy vậy ngỡ ngạc, hỏi:

— Ôi chao! Sao mà đông thế này?

Tiếng nói cô gái lạnh lùng và ngờ nghệch, làm cho cả bọn kịp thời nhận ra đó là một cô gái dân dọn bản thủ, chứ không phải quý dữ như họ tưởng.

Lương-tử-Ông, người đầu tiên sợ hãi nhất, giờ đây có ý thẹn thùng, quai mồm chửi tục:

— Mẹ kiếp mày! Ở đâu mà xuất hiện toàn những loại quí mị!

Vừa nói, Tử Ông vừa xông đến, đưa tay tát vào mặt Xọa Cô để đỡ gương.

Với cô gái dân dọn, hân thủ như thế, Tử Ông chỉ cần một cái tát nhẹ cũng đủ làm cho ông ta vỡ mặt, ngờ đâu Xọa Cô nghiêng đầu né tránh, rồi đánh lại một đòn vau vút vừa lạnh vừa mạnh, khiến cho Lương tử Ông không kịp đề phòng, phải ngã người ra đằng sau mới thoát khỏi.

Đã xấu hổ, Lương-tử-Ông lại thêm giận dữ, vì trước mặt mọi người mà bị cô gái nhem nhuốc kia «sừa lưng», thì còn gì thể diện nữa.

Ông ta chồm tới, thét mắng:

— A! Giỏi! Mày đừng có giả điên giả khùng, hãy coi đây.

Tử Ông lại vung tay tát vào mặt Xọa Cô lần nữa. Lần này hơi gió lộng vù vù. Xọa Cô chỉ có cách né tránh chứ không dám đánh lại nữa.

Tuy vậy, nàng cũng làm cho mọi người một phen khùng khiếp. Vì có ai ngờ đâu một cô gái quê mùa dân dọn thế kia lại có thể tránh được miếng đòn độc hiểm của vị cao thủ có hạng trong giới võ lâm?

Xọa-Cô tránh được nhất đánh, còn chỉ tay vào mặt Lương-từ-Ông cười hề hề, nói:

— Kla, dẫn trọc! Cái đầu trọc lóc như ốc bính với!

Thật vậy, đầu Lương-từ-Ông vừa rồi bị quí dốt Hoàng-Cung cạo không còn một sợi tóc, láng bóng như thoa mỡ.

Bị trêu-tức, Lương-từ-Ông bốc phừng phừng, đuổi theo Xọa-Cô bóng vọt tới một quyền rất mạnh.

Xọa-Cô đưa tay đỡ, nhưng nàng cảm thấy hai cánh tay tê buốt. Biết không thể địch nổi, Xọa-Cô eo gird chạy thẳng ra đằng sau. Nhưng Lương-từ-Ông đầu chịu để cho nàng trốn thoát, chĩa một chân ra chặn đứng trước mặt Xọa-Cô, đồng thời quay người gạt tay thành một khuỷu chày, đánh tạt vào giữa mặt cô gái.

Xọa-Cô bị một nhất đánh vào mặt đau quá, nước mắt chảy ràn rụa lẫn với máu mũi! Nàng tối cả mặt mày, chồm mồm vào mặt thất kêu lớn:

— Oii! Đau quá! Hai cô cậu ăn đũa hấu đầu rồi, hãy ra đây cứu chị! Chúng đánh chị đau quá. Hu... Hu...

Hoàng-Dung ngồi trống mặt thất dờn ra, thất kinh lâm bầm:

— Nguy rồi! Cô à dẫn độn gây sập làm vỡ chuyên của ta rồi.

Hốt nhiên, Hoàng-Dung nghe một luồng gió mạnh thổi tung cửa điếm tiếp theo đó một tiếng bít bình ngấm lặn bên trong, làm cho Hoàng-Dung vừa ngạc nhiên vừa mừng thầm.

Nàng buột miệng nói khẽ:

— A! Có phụ thân ta đến! May quá!

Quả nhiên đã thấy Hoàng-dược-Sư mình mặt áo xanh, đầu tròn một chiếc mặt nạ rất lớn, đứng sừng sững như vị thiên thần, chặn ngang trước cửa.

Hoàng-dược-Sư đến đã lâu, nhưng chẳng ai hay biết. Có lẽ cả bọn đang mê mê theo dõi chuyện Lương-từ-Ông bắt nạt Xọa-Cô, nên không ai để ý.

Bây giờ, cả bọn quần ma, nghe động mới nhìn lại, thì ai cũng kinh khùng, mặc dù trời không rét mà người nào cũng run lên bần bật, không dám nói nửa lời.

Cảnh đã điếm trở lại im lìm như không có người.

Vừa đây, Lương-từ-Ông đánh đập Xọa-Cô, Xọa-Cô múa đờ mấy cái vị chúa hải đảo Đào-Hoa nhận ra cô gái đần-độn lem lức đúng là đệ tử của nhà ông, nên ông vừa bước vào lòng đây nghé hoặc, hướng thẳng vào Xọa-Cô, nói lớn:

— Cô-nương! sư-phụ của cô là ai, hiện ở đâu? Hãy nói cho ta biết.

Xọa-Cô quay nhìn thấy Dược-Sư đeo chiếc mặt nạ quá lớn, lòng kinh hãi, lắc đầu lia lịa.

Bỗng cô ta lại thích chỉ vô tay cười ha hả, nói một mình:

Vui! Vui! Vui quá ta!

Dược-Sư chau mày, trầm ngâm một chút đoán biết cô này là học trò loại cháu, được bọn đệ tử của mình dạy lại, nhưng vô nghệ chưa đến nơi đến chốn.

Hoàng-Dược-Sư tuy là «Tà», hung dữ nhất trên đời, song lại có tánh hay bênh vực đệ-tử, quyết không để người ngoài phá khinh khi, bắt-nạt kẻ môn-đồ đầu rắng những kẻ phạm tội đến sư môn. Chẳng hạn như vợ chồng Trần-huyền-Phong, đối với ông là một đũa đệ-tử phải nghiêm, tuy nhiên, ông ta lại không bao giờ dùng thứ cho một người ngoài xâm phạm đến đôi vợ chồng ấy. Như thế đủ biết ông ta bênh vực đệ-tử đến bực nào. Hướng hồ nơi đây Lương-từ-Ông bức-hiếp một cô gái đần-độn, cô gái đó lại là môn-hạ của ông.

Hoàng-Dược-Sư nhìn Xọa-Cô có vẻ thương hại, nói:

— Này cháu! Người ta đánh cháu sao cháu chỉ đỡ mà không đánh lại? Phải đánh cho họ vỡ mặt ra chớ!

Trước đây đã có một lần Hoàng-Dược-Sư nhẩy lên chiến hạm của Hoàng-nhan-Liệt nói chuyện với Âu-Dương-Phong và ném Linh-tri thượng-Nhân cầm đầu thúng ván thuyền. Nay tuy ông ta mang chiếc mặt nạ khá lớn, nhưng trong bọn Hoàng-Nhan-Liệt ai cũng nhận ra được.

Riêng Bình-liên-Hồ đã tiên đoán được hậu quả tại hại sập xảy ra cho bọn chúng. Hẳn lại liên tưởng không bỏ đến đêm trong Hoàng-Cung biết đầu-cung là Hoàng-Dược-Sư cũng già mà quí đề đánh bọn hắn, nên mặt mày sầm nhạt, chẳng dám ngàng đầu lên nhìn.

Sự kiện đã trở xảy ra, bọn quần-ma chỉ còn có cách là nhẫn nhục, dù Hoàng-dược-Sư có chửi mắng hay buộc một điều kiện nào thì cũng nhấp mắt tuân theo để mong thoát nạn.

Thà chịu nhục một chút còn hơn bị móc mắt hoặc bị mười ngón tay nhọn vát bầu thúng phọt óc ra.

Bọn Bình-liên-Hồ xưa nay nghe tiếng thầy sát Mai-siêu-Phong dùng tay bóp thúng sọ người, ai nấy đều kính hoàng, nay họ lại

gặp vị tôn-sư của Mai-siêu-Phong làm sao không nghĩ đến mười đầu ngón tay vô cùng ác hiểm kia.

Chợt thấy Xạ-cô đứng lên đáp lời Hoàng-dược-Sư :

— Chúng nó đũa nào cũng mạnh, cháu đánh không nổi đâu.

Hoàng-dược-Sư trở mặt nhìn Xạ-cô, nói :

— Sao lại không nổi? Nó đánh vào mặt vào mũi cháu thì cháu cũng nhắm vào mặt mũi chúng mà đánh lại! Đánh cho đủ ba quyền mới thôi! Nghe chưa?

Xạ-cô mừng quá, reo lớn :

— A! Hay quá! Nếu vậy thì còn gì vui bằng.

Nhâng bước đến trước mặt Lương-tử-Ông, đưa tay xê cả năm ngón nói :

— Này này! Ta chỉ đánh vào mũi thôi; nghe chưa? ta theo mệnh lệnh của ông kia. Vừa nói Xạ-Cô vừa tát một đòn thật mạnh vào Lương-tử-Ông.

Lương-tử-Ông đầu phải pho tượng đá, chịu đứng trơ ra để ăn đòn, Ông ta cất tay ấn ngực, nhưng vừa đưa tay lên thì nơi huyết «Khúc-tri» bị tê tê, tay không cất lên được, đành phải chịu để cho Xạ-cô tát vào mặt một cái «bách», sống mũi đỏ loét.

Xạ-cô đắc ý vừa cười, vừa nói :

— Này! Ta đánh trả lại mi cái tát thứ hai. Hãy xem đây!

Tức thời, theo với tiếng quát, bàn tay Xạ-cô đã vung lên xoe xoe.

Lương-tử-Ông người nở nang, mập mạp, nên cánh tay vừa to vừa dài. Thấy cô gái vung quyền đánh tới, ông đã lập tức xê-dụng tư thế «cầm nã thư pháp» chẳng những bất lấy tay Xạ-cô mà còn định giáng cho cô gái một đòn chí tử. Nào ngờ, Lương-tử-Ông vừa đưa tay lên thì nơi giữa huyết «ti nhỏ» đã thấy tê dại, cánh tay ông ta từ từ bỏ thòng xuống, và bàn tay của Xạ-cô đánh tạt vào sống mũi một cái «bách» này nữa. Lần này Xạ-cô đánh mạnh quá, nên Lương-tử-Ông phải lùi lại nửa bước.

Xạ-Cô đánh hai quyền một chỗ, thế mà Lương-tử-Ông cứ phải đưa mặt ra chịu. Mọi người lấy làm lạ không hiểu vì đầu Lương-tử-Ông lại để cho Xạ-Cô tự nhiên thao túng mà không có chút phản ứng.

Riêng Bình-liên-Hồ vốn giỏi về môn «âm khí thích phong» nên nhìn thấy Từ-Ông mỗi bận giơ tay lên lại phải bỏ xuống, ông ta biết ngay Hoàng-dược-Sư đã dùng âm khí bằng loại kim cực nhỏ, ném vào huyết đạo Từ-Ông, âm trợ cho cô gái.

Chỉ có một điều Bình-liên-Hồ thấy thắc mắc là tại sao Hoàng-dược-Sư ném âm khí mà hai tay không chút cử động? Thế thì làm sao trúng đích cho được.

Nhưng Bình-liên-Hồ có nghề đầu rang vị chúa đảo Đào-Hoa ném âm khí toàn bằng lối đút tay vào túi, cho kim thủng qua làn vải bay tới cắm vào huyết đạo đối phương ngàn mũi không sai một.

Vì tay giấu trong túi, nên đối phương không tài nào lường được phương vị phát xạ để tránh cho kịp.

Đánh xong đòn thứ hai, Xạ-Cô reo lớn :

— Này! Ta trả lại cái tát thứ ba! Lão trọc đầu như đít bình voi xem đây.

Lương-tử-Ông vừa giận, vừa xấu hổ, hai lần cất tay lên đều bị điểm huyết không còn hành động nổi, lần này ông ta định nhảy lùi ra sau để tránh. Ngờ đâu, ông ta vừa nhón chân lên thì đùi bên phải giữa huyết «Bạch hải» đã bị tê buốt.

Một tiếng «bách» lại giáng vào mặt Từ-Ông, trúng cùng một chỗ với hai đòn trước, nghĩa là ngay nơi sống mũi.

Mặt mày Từ-Ông đỏ loét. Nước mắt nước mũi hòa với máu tươi, chảy rãng rạ, trông rất bi đát.

Từ-Ông muốn đưa tay lên lau cho đỡ xấu, nhưng hai tay không cử động được nữa, đành phải chịu vậy.

Xạ-Cô tuy là cô gái dân, song không phải mất cả lương tri, nên thấy Từ-Ông mặt mày đăm lẹ, miệng mũi đầy máu, đem lòng thương hại, đỡ dành :

— Thôi! Ông trọc! Ông đừng khóc nữa! Chớ không đánh nữa đâu nữa đi, chóng ngoan!

Lời nói của cô gái hiền không kia đối với Từ-Ông còn nhẹ hơn ba nhát đánh vừa rồi. Bởi vì, mọi người xung quanh ai nghe câu nói ấy cũng bấm bụng nhin cười, mặc dầu đang ở trong tình trạng khùng khiep.

Lương-tử-Ông phân uất vô cùng, hự lên một tiếng, hộc ra một búng máu rất lớn, quay mặt nói với Hoàng-dược-Sư :

Ngài là ai? Tại sao làm mọi hại người. Ta thà chết chứ không chịu phục!

Hoàng-đạo-Sư cười lớn, nói:

— Chúng bay là hạng rơm rác, tưởng cũng thừa hiểu ta là ai rồi, sao còn dám hỏi đến danh hiệu của ta nữa.

Dứt lời, Hoàng-đạo-Sư quát đôi mắt sáng như hai ngọn đèn, quét qua nội bọn một lượt, rồi nói:

— Hãy tránh đi nơi khác cho mau, đừng đứng mãi đó làm bẩn mắt ta.

Trường hợp Lương-tử-Ông vừa rồi quá nhục nhã, ai nấy muốn thoát khỏi cảnh hiểm nghèo ấy, nên khi nghe Đạo-Sư nói, mọi người đều chuẩn bị thoát thân.

Ngặt vì, nếu bỏ chạy đi một mình thì sau này còn mặt mũi nào nhìn đồng bọn, vì vậy, ai cũng lóng nhóng chờ đợi ý kiến chung.

Bành-liên-Hồ là người hiểu mệnh hiểu người nhất, nên lui thủ chui ra cửa. Nhưng ông ta vừa bước tới hạ bước đã thấy Hoàng-đạo-Sư đứng xoang chân ra trước cửa, nên ông ta vội rụt đầu lại.

Hoàng-đạo-Sư hét lớn:

— Đứa nào không mau chân ra khỏi nơi này thì tao bắt mổ ruột hết.

Bành-liên-Hồ biết oan Đông-Tà, đã nói thì làm, không thể đổi ý. Nếu chân chờ một chút, e vạ đến chẳng lành, nên ông ta quay mặt bảo đồng bọn:

— Tiên bối đã dạy, chúng ta mau mau tuân lệnh.

Lúc này Hầu-thông-Hải đã lấy được hai cục giẻ nhét ở lỗ tai, nên hiểu rõ mọi sự. Thấy Hoàng-đạo-Sư đứng xoang chân ra, muốn làm nhục cả bọn, bắt cả bọn phải luồn tròn mà đi, nên giận dữ chạy đến, hét lớn:

— Lập tức dang ra để chỗ cho bọn ta lánh mặt!

Hoàng-đạo-Sư hai tay vẫn dút vào túi, ngửa mặt lên trời, nói lớn:

— Bản tâm tao muốn nhường đường để bọn bay đi cho khuất mắt nhưng bọn bay cứ đứng đấy mãi làm bẩn mắt tao. Vậy thì đứa nào muốn sống lập tức chui qua tao đây mà ra. Đứa nào đi trước thì chun sấp, đứa nào chậm chân phải chun ngửa, đứa nào không tuân thì mất mạng.

Dứt lời, Đạo-Sư thốt ra một tràng cười làm vang động cả đã điểm. Mái ngói rung lên ràng-ràng.

Cả bọn quần hùng người nào cũng là tay lãnh-tự một phái Võ-Lâm nước tiếng đương thời, nhất là trong đó còn có mấy vị Vương-Hầu thế tử, lẽ đâu chịu nhục như thế.

Bởi vậy họ đưa mắt nhìn nhau tỏ ý bảo nhau:

— Hoàng-Đông-Tà tuy võ nghệ siêu-quần thực, nhưng bọn ta toàn loại cao-siêu nhân vật, nếu hợp sức liều mạng với lão một trận chắc đã ai hơn, ai bại?

Hầu Thông-Hải thông cảm ý kiến ấy, gia di tánh nóng này, nên vội nhẩy tới húc đầu vào bàn quan của Hoàng-Đạo-Sư với sức mạnh vô cùng hiểm độc.

Chợt nghe một giọng cười lạnh lạnh, Hoàng-đạo-Sư đưa tay bắt lấy gáy họ Hầu, đưa cao lên trước mặt rồi ném một cái «vù». Cả thân mình Hầu-thông-Hải bay bổng lên không, va vào mái ngói, rồi dội xuống mặt đất, nghe một tiếng «bịch». Lập tức một cánh tay Hồng-thông-Hải bị gãy lìa ra, Hồng-thông-Hải lăn lộn dẫy đành đạch.

Hoàng-đạo-Sư lại ngửa mặt lên cười khà-khà.

Bọn quần-ma nhìn thấy Hầu-thông-Hải, ai cũng rợn óc, mặt mày xám nhạt.

Hoàng-đạo-Sư lại trừng mắt nhìn vào bọn chúng một vòng, làm cho Sa-thông-Thiên, Bành-liên-Hồ, Linh-trị, Thượng-Nhân, Sâm-tiên Lão-Quái vốn là những tay chọc trời khuấy nước, xưa nay đã hống hách, tự phụ không đếm xỉa đến ai, mà nhìn thấy làn nhớt quan của Hoàng-đạo-Sư cũng phải khiếp vía.

Lại nghe Hoàng-đạo-Sư hét lớn:

— Chúng bay có chịu chui qua hay không thì nói?

Cả bọn lúc này đã mất hết thực lực, nên không còn tự chủ được nữa, Bành-liên-Hồ riu-riu cúi đầu chui qua, vượt ra cửa như một luồng khói.

Sa-thông-Thiên đành buông tay Đản-chí-Bình và Lục quân Anh; ôm xác sư-đệ Hầu-thông-Hải chui theo. Dương-Khang xốc nách cha nuôi, cuối cùng Lương-tử-Ông và nhà sư Linh-trị Thượng-Nhân cũng hồi há khom lưng sát để vượt qua cánh cửa nhục nhã đó.

Ra khỏi cửa điểm, cả bọn quần-hùng đều nhận thấy xấu hổ,

không ai dám nhìn mặt ai, cúi-thúi chạy vào rừng như lũ quỉ đói.

Thấy bọn chúng đi đi khỏi, Hoàng-dược-Sur nhìn vào trong gọi lớn:

— Quán-Anh và Trinh-tiêu-thơ hãy lại đây ta bảo.

Lục-quán-Anh đã thấy tở-sư mình từ trước; nhưng vì ông ta có mặt nạ nên Quán-Anh không dám lay rúng, sợ lộ tông tích của vị Tở-sư. Giờ đây nghe vị tở-sư gọi tên mình, Quán-Anh mừng rỡ bước ra vấp đầu lạy đủ bốn lạy.

Doãn-chí-Bình lần này mới được chiêm-ngưỡng dung nhan của vị chúa đảo Đào-hoa, cảm thấy vị này uy thế vô cùng, mà hống hách cũng không thể nào tả nổi. Chẳng vội bước đến khoanh tay vái Hoàng-dược-Sur và nói:

— Đệ-tử là Doãn-chí-Bình, môn hạ của Trương-xuân-Tử trong phái Toàn-chân, xin bái kiến tiên-bối.

Hoàng-dược-Sur quát mắt quát lớn:

— Tao đã ra lệnh đuổi hết bọn này ra khỏi nơi đây, tại sao mày còn ở lại? Mày muốn chết ư?

Doãn-chí-Bình nghe Hoàng-dược-Sur nói thế cho rằng ông ta hiểu lầm, nên tỏ lời biện bạch:

— Kính thưa tiên-bối! Đệ-tử quả là một tiên-đồ của Trương-xuân-Tử, giáo phái Toàn-chân, đâu phải gian-nhân?

Hoàng-dược-Sur lắc đầu lia lịa, nói:

— A! Mày định đem mấy tiếng «Toàn-chân» «Toàn-tay» gì cả, dọa ta có phải? Ta không biết «Toàn-chân» «Toàn-tay» gì cả.

Vừa nói, Dược-Sur vừa thuận tay quơ lên mặt bàn chộp được một miếng gỗ, ném thẳng vào mặt Chí-Bình.

Doãn-chí-Bình tuy đến chào Dược-Sur, song xét thấy ông ta có những cử chỉ bất thường nên đã lưu ý đề phòng. Vì vậy khi miếng gỗ veo veo bay đến, chàng đã kịp vung phất trần đánh vệt ra. Không ngờ miếng gỗ nhỏ thế lại có một sức mạnh phi thường. Một luồng gió lốc cuốn đến, đánh dập chiếc phất trần của Chí-Bình ra, đập vào cằm Chí-Bình một tiếng «bộp».

Chí-Bình đau quá, tưởng như vỡ mặt. Qua một lúc, chàng mới hoàn hồn, cảm thấy trong miệng có vật gì sào sạo và mịn mát. Chàng nhổ xuống đất thì chào ôi, hơn sáu bảy cái răng bị gãy lộn với máu tươi.

Hoàng-dược-Sur không chút thương tâm, vẫn cười ha hả, bảo:

— Ta là «Hoàng-dược-Sur» hay «Hắc-dược-Sur» thì phái Toàn-Chân nhà mày lại làm gì được tao chứ?

Không những Doãn-chí-Bình mà cả Lục-quán-Anh và Trinh-dao-Ca nghe nói đều giật nảy người.

Lục-quán-Anh lầm bầm:

— Chết! Lúc này mình với Doãn-chí-Bình đầu khầu trước bàn thờ Táo-quân, Tở-sư đã rình nghe rõ hết. Chẳng biết mình đã có lời nào xúc phạm sư môn chẳng? Nếu có thì không làm sao tránh khỏi một cơn sấm sét.

Doãn-chí-Bình đau quá hóa 'liều, không còn biết sợ sệt gì nữa, hai tay áp vào má, lớn tiếng nói:

— Ông là vị đại tôn sư giỏi võ lâm mà lại ý lớn bà hiếp trẻ con. Ông thử xét lại xem nhóm Giang-Nam lục quái suốt đời trung hậu, làm việc nghĩa nước tiếng Giang-hồ, mà ông nâng nâng đôi giết người ta. Nếu không được Khuru-sư-phụ tôi cho họ hay trước để lánh nạn thì ông đã giết sạch còn gì?

Hoàng-dược-Sur trợn mắt, hét:

— Hèn nào tao đến tìm sáu đứa nó mà chẳng gặp. Thế ra bọn bay đã mách lẻo và định ăn thua với ta chứ gì?

Doãn-chí-Bình tuy trẻ người, nhưng khí to gan. Hơn nữa được Khuru-xứ-Cơ rèn luyện theo lối anh hùng mã thượng, không bao giờ chịu khiếp nhược trước uy phong. Vì vậy, mặc dù bị gãy cả hai hàm răng, Doãn-chí-Bình vẫn tinh táo, nhảy đến trước mặt Hoàng-dược-Sur, thách:

— Đây! Ông có ý lớn thì cứ giết tôi đi! Tôi không bao giờ sợ kẻ cày già hiếp trẻ.

Hoàng-dược-Sur trừng mắt nhìn Doãn-chí-Bình, cười khà khà, nói:

— A! Mày ý mày là con nít, bắt nạt thằng già này ư? Được, mày có giỏi cứ đến trước mặt tao chứ! Mày nghe chơi.

Doãn-chí-Bình cũng nhìn chòng chọc vào Hoàng-dược-Sur, nói:

— Tôi sợ gì ông mà không chửi. Nay này, lão Đông-Tà...

Hoàng-dược-Sur xoa tay, hỏi:

— Khoan! Tao hỏi mày, thuở nay mày đã nghe danh lão Đông-Tà đi đến đâu là già trẻ, lớn bé đều sợ hãi run rẩy như bị sét rớt không? Mày có nghe lão Đông-Tà cời thiên hạ dưới mặt như cỏ rác mà không ai dám động đến mấy lông không?

Doãn-chí-Bình nói:

— Tôi biết thế, nhưng tôi không sợ. Vì ông là một kẻ tà mị, không đáng sợ.

Hoàng-dược-Sur trợn tròn đôi mắt lóe hào quang, nhìn Doãn-chí-Bình hỏi:

— Thế thì được lắm, mà mày dám chửi tao nữa chẳng?

Doãn-chí-Bình nhúng người lên cao, trợn mắt chửi lớn:

— Đây, tôi chửi trước mặt ông! Ông là thằng chúa trùm tà-ma yêu đạo, chẳng khác nào một con quái vật!

Hoàng-dược-Sur từ ngày thành danh đến nay, trên khắp giang hồ ai nghe đến tên cũng phải khiếp vía, tìm đường lánh mặt, chưa hề có một kẻ nào dám chửi điện. Thế mà hôm nay bị Doãn-chí-Bình to gan dám chửi tận mặt ông thì thật là chuyện phi thường.

Lục-quán-Anh giật mình, thăm lo lắng cho Doãn-chí-Bình phen này không thể nào toàn mạng.

Thế mà không ngờ Hoàng-dược-Sur đã không giận lại còn có vẻ thích thú. Ông ta chẳng những thêm phục Doãn-chí-Bình là chủ tiêu đạo gan to mặt lớn, mà còn thêm mến Doãn-chí-Bình nữa. Bởi vì lúc nhỏ chính Hoàng-dược-Sur cũng là đứa bé gan lì như vậy.

Nhưng, Hoàng-dược-Sur lại còn muốn xem Doãn-chí-Bình lớn gan đến đâu, ngoặc mồm hét:

— Nếu mày dám chửi ngay giữa mặt tao đây nữa thì tao mới phục mày là tài.

Vừa nói, Hoàng-dược-Sur giã cách vận nội lực vào mấy đầu ngón tay, cong cong như cái cày móc.

Doãn-chí-Bình đứng thẳng người, bưng thông hai tay, chò mồm ngay trước mũi Hoàng-dược-Sur, nói lớn:

— Tao đây họ Doãn, tên Chí-Bình, chửi thẳng Đông-tà chúa đảo Đào-Hoa là giống quỉ quái, sát nhân nghe chưa?

Lục-quán-Anh nhảy xổ tới, hét:

— Sức sanh, mày dám chửi vị tổ sư tao như vậy à?

Tiếng quát vừa dứt, Lục-quán-Anh đã vung dao chém sả vào vai Doãn-chí-Bình một nhát, mục đích để cho Hoàng-dược-Sur bớt giận, tha chết cho Doãn-chí-Bình. Nếu không, chỉ một cái búng tay của Hoàng-dược-Sur cũng đủ làm cho Doãn-chí-Bình nát xương lập tức.

Doãn-chí-Bình nhảy lùi ra sau hai bước, trợn mắt quát mắng:

— Ngày hôm nay ta đâu còn sợ chết nữa. Đầu chết ta cũng chửi thẳng Đông-Tà cho đã miệng.

Quán-Anh dụng ý làm sao chém được Doãn-chí-Bình một nhát để cứu mạng cho Doãn-chí-Bình. Vì vậy chàng giả vờ giận dữ múa dao chém sả tới một nhát thứ hai thực mạnh, có ý muốn đẩy Doãn-chí-Bình ra xa khỏi tầm cánh tay của vị đạo chúa.

Bỗng một tiếng «cheng» nổi lên nhưc óc, đồng thời tia lửa xạ ra như chớp, Trình đạo-Ca đã nhảy đến múa kiếm đỡ nhát dao của Lục-quán-Anh và nói:

— Tôi đây là môn hạ của phái Toàn-Chân, nếu ai muốn giết thì xin giết cả hai anh em chúng tôi một thể.

Trình-đạo-Ca trước đây đã bên vực Quán-Anh, mà bây giờ lại có được cử chỉ quyết liệt như vậy làm cho Doãn-chí-Bình sửng sốt, kêu lớn:

— Sư-muội! Hay lắm! Có thể mới đây là một ái đồ của phái Toàn-Chân chứ.

Thế là cả hai anh em Chí-Bình-sát-cánh đứng trước mặt vị chúa đảo Đào-Hoa, thách đố.

Thấy vậy, Quán-Anh không còn biết làm sao hơn, vội lui ra đằng sau, liếc mắt nhìn Dược-Sur đợi ý kiến.

Hoàng-dược-Sur đôi giọng, ngửa mặt lên trời cười thoải mái, khen:

— Khá lắm! Chúng bay đáng gọi là bọn lớn gan và khí khái. Ta, lão Đông-Tà, suốt đời đã không thừa nhận cái chính, thì chúng bay có chửi tao là Tà mị cũng phải! Nhưng cả bọn sư-phụ của chúng bay, cũng đều thuộc vào hàng con cháu của chúng ta nữa là chúng bay, ta đâu trách phạt chúng bay làm gì. Nhân danh Đông-Tà Đào chúa Đào-Hoa tuyên bố ban khen chúng bay và cho chúng bay ra cửa.

Doãn-chí-Bình chưa kịp rút lui thì Hoàng-dược-Sur vung tay túm ngang eo lưng, ném bồng ra ngoài cửa, như ném một món đồ chơi trong túi.

Lục-quán-Anh thất thần, tưởng cái ném ấy nếu không làm cho Doãn-chí-Bình chết ngay thì cũng giập xương, gãy lưng là ít.

Nhưng Doãn-chí-Bình nhẹ nhàng, hai chân đạp xuống đất như một con chim. Quán-Anh có cảm tưởng như Dược-Dư đã bị Chí-Bình đặt xuống đấy.

Chàng làm bầm :

— Tô-sư ta tha chết cho hân rồi.

Còn Doãn-chí-Bình đứng lạng trong giầy lạt mới định thân; thăm nhủ :

— Thật là nguy hiểm quá sức.

Đã khỏi chết thì ai lại không mong được sống, dẫu Doãn-chí-Bình có gan dạ đến đâu cũng không còn dám trở lại chửi hời ai nữa. Chàng vội lui thúi một mình biến vào thôn vắng.

Trong đêm, Tiêu-thư hộ Trinh ôn lạnh cả mình, lạng lẽ rút gươm vào vỏ toan chuyển mình bước ra cửa. Nhưng Hoàng-dược-Sư đã cản lại, nói :

— Hãy khoan! Tiêu-thư phải ở lại đây đã.

Đoạn Hoàng-dược-Sư đưa tay gỡ chiếc mặt nạ để lộ nguyên tướng nhìn Lục-quán-Anh, rồi hỏi Trinh-dao-Ca :

— Tiêu-thư có bằng lòng kết hôn với thằng học trò cháu của ta đây không ?

Câu hỏi quá đột ngột, làm cho Trinh-dao-Ca giật nảy cả người hai tay buông thõng như có một sức vô hình nào ám ảnh cả tâm hồn, nằng bần rùn hai chân không còn đứng vững nữa, phải tựa vào vách.

Hoàng-dược-Sư mỉm cười hỏi tiếp :

— Có thuận hay không Tiêu-thư cứ tự do bày tỏ ý kiến. Ta, lão Đông-tà vừa rồi bị thằng tiêu đạo sư huynh của Tiêu-thư mắng chửi là tà ma quỷ mị. Trời ơi! Chúa đảo Đào-hoa vốn là một thằng «Tà» mà! Tự thuở nay khắp giang hồ ai chẳng biết!

Ta xưa nay có tính đặc dị, rất ghét những cái nhân nghĩa, lễ phép, ràng buộc bên ngoài, vì những cái đó chẳng qua là để lừa dối người đời, thực ra không dùng được gì.

Ta đã nhận hiệu «Đông-tà» đầu, còn nhìn nhận cái chính! Tiêu-thư thử xét thằng «Tà» này có đáng ghét tởm không?

Trinh-dao-Ca bẽn lẽn, cúi mặt nhìn xuống đất không dám thở mạnh, mà lòng tự hỏi :

— Lạ thật! Tại sao vị chúa đảo Đào-Hoa lại thổ lộ tâm tư với mình để làm gì?

Nàng đang phân vân thì Dược-Sư đã nói tiếp :

— Tiêu-thư cứ thẳng thắn chớ dối lòng. Vì thằng già Đông-Tà này vốn ưa những kẻ bựrơng blah, cang trặc, không thích những cái che đậy giả dối mà người đời thường lấy nó để đánh vào giá trị con người. Thì dọ, chú tiêu đạo sư kia nếu không chửi vào mặt ta mà quí lạy van xin thì nhất định ta đã đánh bẻ sọ rồi!

Còn Tiêu-thư, tuy mới mấy tuổi đầu, nhưng cũng đã có gan, dám bình chú tiêu đạo sư đó, mứa kiếm qua mặt ta, thì kẻ cũng thuộc vào loại cang trặc.

Ấy vậy, tiêu-thư đã được ta liệt vào hạng đáng khen thì nay có muốn kết duyên với Lục-quán-Anh đứ đả học trò cháu của ta thì kẻ cũng xứng đáng rồi. Nếu tiêu-thư bằng lòng thì cứ nói thực ra, đừng để mất cơ hội ngàn năm một thuở.

Trinh-dao-Ca mười phần đẹp ý, chẳng khác nào quả cây đã chín mùi chỉ chờ một làn gió là rụng xuống. Mặc dù thế, việc hôn nhân là chuyện khó khăn, đứng trước cha mẹ mà chưa có gan bộc lộ tâm tình, huống chi đối với một kẻ xa lạ, mới hội kiến lần đầu, làm sao Trinh-dao-Ca khỏi ngượng ngùng.

Hơn nữa, anh chàng họ Lục lại đứng bên cạnh, làm cho nàng cảm thấy như sốt rét, mỗi rụn cầm cập, thì làm sao thoát nên lời.

Hoàng-dược-Sư lại liếc mắt nhìn Quán-Anh, thấy chàng mặt lấm lét, đứng hầu bên cạnh, bất giác chạnh lòng nhớ đến đứ đả con gái yêu quý của mình bạc phước. Ông ta thở dài, cất giọng nói :

— Nếu quả đôi bên trai gái đã có ý hợp tâm đầu với nhau thì ta nguyện đứng ra tác thành cho đôi lứa. Ở đời, trai gái đã yêu nhau thì dù cha mẹ cũng không ức chế được nữa.

Tại sao Hoàng-dược-Sư lại sốt sắn làm cái chuyện dị thường ấy.

Thực ra, không phải là không duyên cớ. Vì chính ông ta đã hối hận. Trước đây, Hoàng-dược-Sư không chiều ý Hoàng-Dung, bức bách nàng lấy Âu-Dương-Công-tử, sau đó lại bạc đãi Quách-Tĩnh để cho đứ đả con yêu của ông phải đau lòng liễu thân theo Quách-Tĩnh, không biết sống chết ra sao. Điều đó đã làm cho ông ăn hận, chẳng khác việc ông chặc chân các đồ đệ. Vì vậy, trong lúc thấy đôi trai gái đã có ý yêu nhau, ông tức khắc đứng ra tác thành, mục đích để voi phần nào mới hận lòng của mình đã gây nên.

Hề muốn là làm, mà làm để rồi hối hận, đó là hành động thường ngày của lão «Đông-Tà» vậy.

Thấy Trinh-dao-Ca bẽn lẽn, Hoàng-dược-Sư quát hỏi Quán-Anh :

— Mày có muốn thành hôn với cô-nương này không hãy nói mau.

Lục-quán-Anh sợ hãi đáp :

— Thưa-tô-Sư! Cháu muốn nhưng chỉ sợ có...

Hoàng-dược-Sur lại ngắt lời, hét :

— Mày là học trò cháu của tao, thì đầu cổ nào cũng là xứng đáng. Mày đừng có dờ dứa cho kẻ khác.

Lục-quán-Anh vốn đã có cảm-tình với cô gái họ Trinh, nhưng chưa có dịp thổ lộ, nay sẵn lấy cớ tỏ sự ghen hờn, nên với quý xướng đáp mau :

— Dạ dạ ! Cháu muốn làm !

Hoàng-dược-Sur cười hề hề, vuốt ve chòm râu bạc, quay sang Trinh-dào-Ca, hỏi :

— Còn tiêu-thư ! ý tiêu-thư thế nào xin cứ nói thẳng cho lão « Tà » được rõ. Hề sự thật thì cứ nói thật, thì cứ tỏ thật chứ có quanh co làm gì.

Trinh-dào-Ca thấy Hoàng-dược-Sur tự xưng mình là « Tà », nhưng đối với cô, cô lại cho Hoàng-dược-Sur là « Thực ». Vì chính ông ta có những ý kiến và hành động rất thực tế. Hơn nữa Quán-Anh đã tỏ ý yêu mình, thì còn gì e thẹn nữa.

Nàng khẽ cúi đầu, quý xướng bên cạnh Quán-Anh, chồm chồm đội mồi, làm lễ cụ tỏ Đông-Tà và đáp nhỏ :

— Cháu xin vâng lời dạy bảo của tổ-sư, song cháu xin được phép về nhà thỉnh mệnh song thân đã.

Hoàng-dược-Sur nghiêm mặt đứng từng tiếng :

— Tại sao phải hỏi ý kiến với cha mẹ ? Việc hôn nhân không cần phải theo ý kiến cha mẹ. Chính cha mẹ nhiều lúc làm vỡ lẽ chuyện hôn nhân tốt đẹp của con cái. Ta là « Tà », ta chỉ biết có cõi lòng, chỉ biết có lương tâm thực tại của tình cảm là chân giá trị không gì có thể bác bỏ chẵn giá trị được. Tao là tổ sư, tao cứ việc tác thành cho đôi lứa, nếu cha mẹ mày không nghe lời tao, liệu có giữ nổi hai cái sợ già kia không ?

Hoàng-dược-Sur nói một hồi như diên. Nhưng thực ra ông không diên, mà chính ông đã tự trách mình, trừng phạt mình bằng cách không thừa nhận quyền cha mẹ đối với hôn nhân. Đã thế, ông lại muốn cho cha mẹ kẻ khác cũng theo ông nốt.

Trinh-dào-Ca thấy Hoàng-dược-Sur tuy có ngang tàng, nhưng trong cái ngang tàng ấy có chứa đựng một mối thành tâm thiện chí, tác thành cho đôi lứa, nên nàng cảm thấy mến vô cùng, thò thẻ thưa :

— Cha cháu là một nhà nho rất nhất gan, chắc không dám cưỡng mệnh tổ-sư đâu.

Hoàng-dược-Sur cười hí hí... nói :

— À, mày tưởng tổ-sư mày dốt văn chương chữ nghĩa à ? Nếu cần đưa bút thì tài thì tao cũng chẳng sợ ai ! Xưa kia tao đã từng học đến mấy núi chữ rồi. Có điều càng học bao nhiêu thì tao càng thấy trong văn chương có nhiều cái vô-dụng, chỉ dùng để « điều-ngoa giả dối » gạt gẫm nhau, và nhất là để các quan lại dùng làm bức bình phong há hiệp dân chúng. Ấy vậy, tao mới có đủ mạnh dạn bước vào một con đường mới nhân-thế gọi là « Tà » đây. Tuy tao là tà, song tao cứ ăn mỗ nói ngay, còn hơn ăn chay nói dối ! Thời, chuyện của tao có nói mấy sòng mấy bề cũng chưa vội, giờ đây lòng mày thế nào cho tao biết ?

Trinh-dào-Ca chồm chồm đội mồi chẳng dám nói năng gì cả.

Hoàng-dược-Sur lại cất tiếng lớn phàn :

— Tao nhân-danh tổ-sư phái Đào-hoa, chỉ đứng ra tác thành cho chúng bay, thuận hay không là do hai đũa bay quyết định, Tao đã nói thì không thể khai lời, đừng để sau này hối tiếc.

Tuy đã đến lúc cấp thiết phải tỏ bày ý kiến, song đôi trái gái vẫn ngược ngang, mặt đỏ bừng không sao thốt nên lời được, đành chịu lặng thinh mà lòng nóng như đốt.

Qua một lúc lâu, bầu không khí mỗi lúc một nặng nề, Đổng Hoàng-dược-Sur đứng dậy nói như truyền lệnh :

— Quán-Anh ! Hãy theo ta đi tìm bọn Giang-nam thật quái ! Còn từ nay về sau, nếu tao thấy mày hợp mặt với con Trinh kia nói chuyện, mặt mày chỉ nói một lời thôi, tao cũng cất lưỡi chổng bay nghe không ?

Lục-quán-Anh sợ quá, biết Tổ-sư đã nói là làm, nên chàng vội cúi xuống lạy Hoàng-dược-Sur một lạy, rồi xin phép chạy đến trước mặt Trinh-dào-Ca van-vì :

— Tiêu-thư ! Tôi, Lục-quán-Anh võ nghệ thấp kém, nết na chẳng có, cho nên chẳng dám vin vào. Nhân vì bữa nay hạnh ngộ được yết kiến dung nhan, chẳng hiểu có được duyên số...

Trinh-dào-Ca vô cùng cảm động, chặn lời Lục-quán-Anh khẽ đáp :

— Công-tử bắt tặc khổ cầu như vậy ! Thiệp đã.

Quán-Anh thấy Trinh-dào-Ca thẹn thùng không nói hết câu được, nên nghĩ lại phương pháp lắc đầu và gật đầu mà nàng đã bày ban nãy, vội nói :

— Tiêu-thư ! Nếu tiêu-thư không bằng lòng xe duyên với tôi

xin tiêu-thư lúc đầu giùm cho nhé.

Trình-dao.Ca liếc nhìn Quán-Anh mỉm cười, vì thấy chàng đã đem ý kiến của nàng lúc này áp dụng trong tình thế bởi rồi này. Nàng e-thẹn cúi mặt xuống, trong lúc Quán-Anh cũng ngượng-ngùng ngửa mặt nhìn lên mái nhà cất giọng run rần, hỏi :

— Tiêu-thư ! Phát thành bại ở lúc này ! Vậy tiêu-thư có thương tôi xin gặt đầu giùm một cái.

Trình-dao.Ca tuyệt nhiên không gặt đầu mà cũng chẳng lắc đầu, làm cho Quán-Anh tái mặt, mà Hoàng-dược-Sur cũng thấy bực mình khó hiểu, quát lớn :

— Không gặt đầu mà cũng không lắc đầu là nghĩa làm sao ?

Trình-dao.Ca đáp :

— Cứ theo cháu hiểu thì tở-sur bỏ « chính » tức là bỏ cái « thuận » mà chuông « tà » tức là thích cái « nghịch ». Vậy thì cháu thuận mà cháu không gặt đầu tức là đã theo đúng chính sách của tở-sur làm ngược đời rồi còn gì nữa.

Hoàng-dược-Sur vỡ lẽ, cười ha-ha, tiếng cười như trúc đổ ngói tan, khiến cho Quách-Tịch và Hoàng-Dung ngồi trong mặt thất tưởng như trời nghiêng đất ngửa.

Cười một lúc khá lâu xem chừng đã thỏa-mãn, Hoàng-dược-Sur tươi hẳn nét mặt, nói :

— Anh Vương-trùng-Dương giáo chủ Phái toàn-chân, lúc sinh tiền hào khí trùm thiên-hạ. Nay lại có một đứa môn đồ thật kỳ cục hay ho. Vậy thì cháu tao sánh duyên với cháu anh Vương-trùng-Dương quả là môn-đăng lộ-đồi, bây giờ tao sẽ chứng cho hai đứa bay thành tâm ngay ở đây này...

Dứt lời, Hoàng-dược-Sur lại cười lên một tràng dài nữa.

Lục-quán-Anh và Trình-dao.Ca nghe chúa đảo Đào-hoa tuyên bố như vậy giết này người. Cả hai đều phẫn vào mặt Sur-tổ để xem ông ta nói đùa hay nói thật.

Nhưng mặt của Sur-tổ nghiêm-trang quá sức, làm cho hai trẻ chẳng dám hở môi, chỉ còn biết cầm móng tay gỡ thẹn.

Chợt Hoàng-dược-Sur nói lớn :

— Chuyện của hai đứa bay đã tạm xong, tao phải tìm con cháu Xọa-cô hỏi xem nó là đồ đệ của đứa nào ở trong môn phái Đào-hoa mới được.

Cả ba ông cháu nhà « Tà » vội vã chạy vào trong bệp, chẳng thấy Xọa-cô đâu cả. Vì, từ lúc này Xọa-cô thấy ba người

bàn chuyện hôn nhân nên ở nhà cũng chẳng ích gì, nàng đã bỏ du-ngươn trong thôn vắng rỏi.

Hoàng-dược-Sur trở lại ngồi giữa dĩ-điền, trở tay tuyên-bố :

— Quán-Anh ! Bây giờ chưa cần tìm gặp Xọa-cô vội. May và cả cháu Trình, hai đứa quý xuống bãi tạ thiên-địa làm lễ thành hôn với nhau tại đây.

Quán-Anh lạy lạy tạ ơn vị tở-sur, và thưa :

Lạy tở ! Tô thương chúng cháu tác-hợp lương duyên, chúng cháu đâu chết cũng chưa báo đền được. Nhưng nếu làm lễ ở đây e không đỡ lễ.

Hoàng-dược-Sur mắng :

— May đã mang danh môn-đệ của đảo Đào-hoa tất nhiên phải khác với thế tục, đảo ngược hết mọi nghi lễ rườm rà phức-tạp. Hãy lại đây mau ! Hai đứa liền dạy hướng ra ngoài lễ trời, quay vào trong lạy đất, thế là xong. Tao đây không những chứng kiến cho phái Đông-Tà mà còn thay mặt anh Vương-trùng-Vương bện tao ở tiền giới, chứng kiến cho giáo-phái Toàn-chân nữa.

Lời nói của Hoàng-dược-Sur nghiêm hơn nhật lệnh của viên thông-soái chỉ-huy, có sức mạnh như một luồng gió ào đến trước mặt, khiến cho đôi trẻ không còn dám kháng cự. Trình-dao.Ca tuy là gái ngàn vàng, nhưng gặp cảnh này cũng phải răm rắp tuân theo. Nàng nhẹ bước đến bên cạnh Quán-Anh chờ lệnh.

Đã thấy Hoàng-dược-Sur khoanh tay trịnh trọng tuyên bố :

— Hãy quý xuống quay mặt ra ngoài.

Trình, Lục vội vã quý xuống sánh vai nhau quay mặt ra ngoài.

Hoàng-dược-Sur lại đồng đặc tuyên bố :

— Hôm nay hai trẻ làm lễ thành hôn xin trời đất chứng giám.

Vậy chúng bay lạy bốn lạy lễ trời.

Hai trẻ cúi xuống sát đất, lạy đủ bốn lạy.

Hoàng-dược-Sur lại bảo :

— Hãy quay vào trong lạy bốn lạy lễ đất.

Lục, Trình tuân lệnh làm theo.

Sau khi lễ trời lễ đất xong, Hoàng-dược-Sur lại tuyên bố :

— Quay vào tao mà lễ Tô.

Tiếp đó Hoàng-dược-Sur lại cười khà-khà ra vẻ khoái-trả, bảo đôi trai gái Trình, Lục :

— Hay lắm ! Hay lắm ! Đây giờ còn một lễ nữa là chúng

bay quay vào lấy nhau gọi là « phu thê đôi bái » thế là xong.
Tià... hà...